

Worstelend door de chaos van Schiphol

Ik (Renate) ben in november 2021 weer eens op 'koopjesjacht' gegaan (er valt best wat te besparen op de vliegreis als je niet afhankelijk bent van schoolvakanties). Maar dat betekent ook dat we echt niet hebben nagedacht dat ons huidige tripje toch wel middenin de meivakantie valt. Ook dat zou op zich geen probleem hoeven zijn maar de afgelopen week was er in het nieuws al veel te doen over de ongekende drukte op Schiphol. En ook een gekwetst vlerkje haalt geen streep door de plannen. Harold, toegewijd mantelzorger voor de hand- en spandiensten, ziet er weleen leuke uitdaging in.

In plaats van een uurtje voor vertrek Schiphol binnenwandelen, kozen we er braaf voor om maar liefst 3 uur voor vertrek op Schiphol te zijn. En ja, het was gigantisch druk in onze vertrekhall met ellenlange rijen van in totaal wel 250 meter waar je schuifelend hutje mutje op elkaar stond met mondmasker op.

En toch.... binnen 1 uur waren we door de security (bagagecontrole) en paspoortcontrole, dus dat viel allemaal nog best mee. Respect voor het personeel van Schiphol dat onder de huidige omstandigheden moest werken. Daarna zaten we ook netjes op tijd in het vliegtuig... om vervolgens 1 uur later dan gepland te vertrekken omdat we moesten wachten op de laatste passagiers... Klantvriendelijk, dat zeker, maar als deze laatste vier nou ook gewoon op tijd naar Schiphol waren gegaan... Tsja.

Bij aankomst in Boekarest werden we opgewacht door chauffeur Ciprian. Hij sprak gebrekkig Engels maar toonde zich behulpzaam en vriendelijk. Onderweg wees hij wat bijzondere gebouwen aan en vertelde hij dat de stad 7 miljoen inwoners heeft. Zooveel? Poeh! Harold doet later voor de zekerheid toch nog even een fact check... het zijn er 'slechts' 2 miljoen.

Ciprian zet ons af bij een steegje, we moeten daarna nog een klein stukje lopen door het oude deel van de stad. Wat meteen opvalt zijn de hekken om oude gebouwen en de gaten in de stoep.

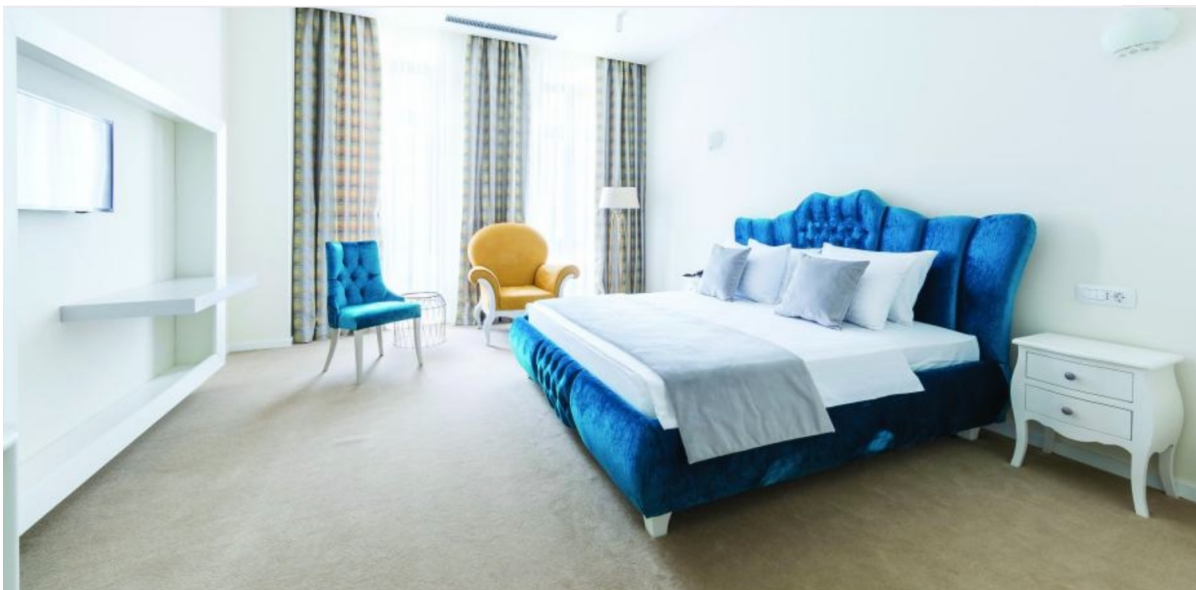
Mooie, nette gebouwen worden afgewisseld door leegstaande vervallen gebouwen.

En hiertussen, in het zeer oude deel van de stad dat ook wel 'klein Parijs' wordt genoemd, staat ons hotel. Ooit een van de slijkste straten van de straat, maar nu...

Bij binnenkomst krijgen we meteen een glaasje prosecco in de hand gedrukt en worden we vriendelijk te woord gestaan door de receptioniste. We krijgen een ruime en nette kamer...

Met uitzicht op een vervallen leegstaand pand aan de overkant van de straat.

We zoeken niet veel later een eettentje in de buurt en het beeld blijft hetzelfde, gaten in de stoep, hekken om historische gebouwen en vervallen en leegstaande gebouwen. We slaan het nachtleven over na deze lange dag en gaan op tijd naar bed.

Aan de wandel

We worden best op tijd wakker want een eerste nachtje in een vreemd bed is voor altijd even wennen. Daarnaast hebben we een gezamenlijk dekbed en wij zijn toch echt ons eigen allenigjes dekbed gewend. Dus dan lig ik weer met een blote rug en dan ligt Renates gewonde vlerkje weer te bibberen van de kou. Toch maar even een dekbedje erbij regelen.

We doen het rustig aan (het is tenslotte vakantie 😊) en schuiven om een uur of 9 aan tafel voor het ontbijt. Na ons arriveren een paar andere Balkangasten die allebei op ons vriendelijk 'goedemorgen' reageren met een norse blik. Ok, we moeten het dus hebben van een lekker ontbijtje. En dat is prima voor elkaar. Voldoende keus en ook nog eens gezond en gevarieerd. De ober is allervriendelijkst en we harken een goede combi van lekkers en gezond naar binnen.

Na het eten checkt Renate bij haar zus de stand van zaken thuis en rommel ik nog wat aan.

Om 1030u hebben we een 'date' met een 'free walking tour'. Oftewel met een lokale gids 2,5 uur wandelend de stad bekijken. Maar laat je niet foppen door het woord 'free' (gratis), aan het einde mag je zelf bepalen of je wat geeft. En als het leuk is geweest en je hebt een band met de gids dan geef je soms meer dan dat je zou hebben betaald voor vooraf betaalde rondleiding. En om het maar alvast te verklappen ook nu hebben we weer een 'flinke duit in het zakje gedaan'. 😊

Vanaf het hotel volgen we braaf onze telefoon maar op het eindpunt staat niemand op ons te wachten. Hier zitten we dus niet goed. Gelukkig weet Renate een handigheidje op basis van het opgegeven adres en we gaan met gezwinde spoed 300 meter terug. En precies op tijd zijn we op de afgesproken locatie. De gids heet Elena en ze laat meteen al zien dat ze over een gezonde dosis humor beschikt.

En dat kunnen wij natuurlijk wel waarderen! De groep is zeer gemengd (Oekraïners, Canadezen, Portugezen, Bulgaren en een Braziliaanse) en er is nog 1 andere Nederlandse, Valerie uit Nijmegen. 30 jaar jong en omdat ze uit Nijmegen komt vraag ik natuurlijk gelijk of ze ons nichtje Femke kent. Tuurlijk kent ze Femke! Maar dat blijkt niet onze Femke te zijn. 😊 Elena denkt dat we een gezin zijn met zijn drieën, dus vanaf dat moment hebben we er zomaar een 'aangenomen' dochter bij. Iedereen blij. Ze laat ons onderweg bijzondere gebouwen zien zoals een kerkje dat bijna weggedrukt wordt tussen twee flats (overigens opzettelijk zodat het maar niet opvalt).

De wandeling is bijzonder interessant en Elena vertelt met veel humor over de geschiedenis van Roemenië en Boekarest, die overigens soms echt grappig is. We worden geconfronteerd met de gruwelen van Vlad 'de spietser' (echt gruwelijk maar gelukkig al even geleden) en de gruwelen onder

het dictatorschap van de Ceausescu's (ja, ook zijn vrouw Elena deed lekker mee zal ik maar zeggen). En als je dan leert over de revolutie (1989) en wat daar is gebeurd dan wordt je toch wel even stil en besef je hoe relatief kort dat geleden is. Bizar om te bedenken dat Ceausescu op de ene dag nog wordt toegejuicht door het parlement en 5 dagen later na een kort geïmproviseerd proces van ongeveer twee uur samen met zijn vrouw standrechtelijk wordt geëxecuteerd. De ellende zat/zit diep bij de Roemeense bevolking. En wie nam het stokje over na Ceausescu? Zijn rechterhand Iliescu, dus veel veranderde er nog niet. En nog steeds niet echt.

Tijdens de wandeling leren we ook meer over de vervallen gebouwen in de stad. In een periode in 1800 zoveel werd Boekarest ook wel 'klein' Parijs genoemd. Er werd zelfs in die periode Frans gesproken. De bouw in Boekarest werd gedaan onder leiding van Franse architecten. Deze hielden echter onvoldoende rekening met het feit dat er regelmatig zware aardbevingen zijn in Boekarest. Dus de fundamenteen waarop werd gebouwd was onvoldoende aardbevingproof. Iedere 40 tot 50 jaar is er een echt zware beving hier in Boekarest. En de laatste was eind jaren '70. Men neemt aan dat als die zware beving er komt dat met name voornoemde gebouwen het niet zullen redden. 'De klok tikt...'

Als we voor de nationale bank staan daagt Elena mij uit om een bankbiljet kapot te scheuren. Ik trek mijn jasje uit, druk me 150 keer op om mijn spieren op te warmen en doe een woeste poging. Jammer dan, het lukt echt niet want het geld (de munteenheid is de Lei) is gemaakt van plastic. Heel bijzonder. Het gemiddelde salaris in Roemenië ligt overigens rond de 600 euro per maand. Maar de producten in de supermarkt zijn even duur als in Nederland.

De wandeling is echt leuk met veel humor en je raadt het al, wij 3 Nederlanders hebben het meeste contact met Elena (ik wilde zeggen 'voeren het hoogste woord' maar dat klinkt zo negatief).

Aan het einde maken we nog een groepsfoto en nemen we afscheid.

We besluiten nog even met z'n 3'n door te wandelen en gaan op weg naar het zwaarste gebouw ter wereld, tevens het grootste gebouw in Europa (in de wereld op de 2e plaats achter het Pentagon) waarin op dit moment het parlement is gehuisvest.

Het gebouw geeft heel goed de megalomanie waar Ceausescu waaraan leed. 'Groot, groter, grootst' zullen we maar zeggen. Het gebouw ligt aan het eind (of begin, het is maar hoe je het ziet) van een 7 km lange boulevard 'van de overwinning' en dit is de grootste boulevard ter wereld, opgesierd door talrijke fonteinen. Hele woonwijken zijn van de ene op de andere dag weggebulldozerd om dit project te bouwen. Overigens tot grote frustratie van de bevolking. Echt bizar!

We nemen afscheid van Valerie en zoeken een lunchplekje op. Hier genieten we van een prima maaltijd. Na de lunch wandelen we door het centrum terug naar het hotel. Leuk om nog even te vermelden is wel dat midden in het centrum hele straten in het weekend voor autoverkeer worden afgesloten. Een soort 'autoloze zaterdag/zondag'.

Na lekker gechild te hebben op de kamer maken we ons klaar voor het volgende tripje. Met de metro ver het centrum uit naar de dinerlocatie op de 36e verdieping van een gebouw. De prijs van een metrokaartje is 60 eurocent p.p. dus dat is best goedkoop.

Het gebouw waar het restaurant in is gevestigd is hypermodern. We zoeven naar boven en hebben een prachtig uitzicht over de stad.

We genieten van een prima maaltijd en nemen de metro terug naar het centrum. Er zijn best veel mensen op straat en we wandelen nog even rond, nemen nog een lekkere latte en gaan naar de hotelkamer.

Daar nog even wat kijken op de iPad en daarna 'oogjes dicht en snaveltjes toe, slaap lekker'.

Aan de wandel (2)

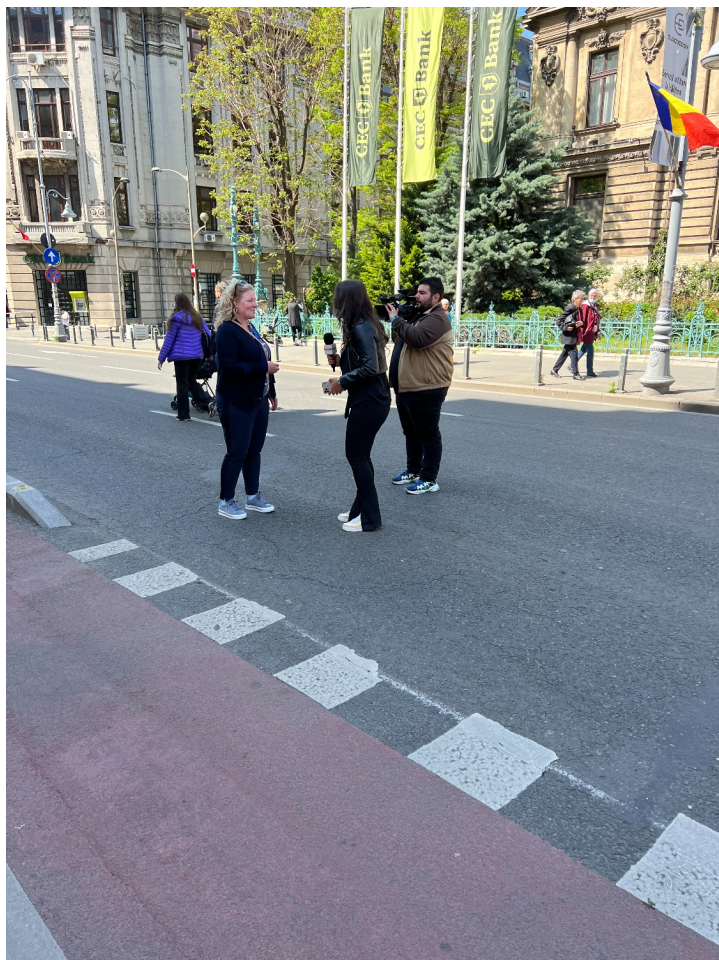
Ook vandaag belooft weer een zonnige dag te worden. We besluiten een rondleiding door het parlamentspaleis te boeken, zij het dat er niets te boeken valt vandaag. Het is namelijk 1 mei, dag van de Arbeid.

Plannen omgegooid, we gaan naar het plein van de revolutie, daar waar (je raadt het al) de revolutie begon in 1989. Maar daarover straks meer.

We staan weer relaxt op en besluiten toch nog maar even de stukjes te typen voor de eeuwigheid. En zeker ook om te delen met jullie!

Omdat Renate gewond is aan haar vlerk je en we de laptop niet bij ons hebben bestaat het typewerk uit 'good old fashioned' op de iPad. Uitdaging daarbij is wel het toevoegen van foto's en het versturen per mail. Maar daar komt Renate vast uit, denk ik. Om een paar uur later te concluderen dat het veel te veel tijd in beslag neemt, vandaar dat we de verslagen wat later sturen.

Na het ontbijt gaan we weer op pad. Het is inmiddels 19 graden en durfal als ik ben besluit ik mijn jas in het hotel te laten. Renate speelt op safe en neemt een vestje mee. Vlerkie in de sling en daar gaan we. Nog steeds is een groot aantal straten afgesloten dus we slenteren rustig over een grote straat als we plotsklaps een journalist en cameraman zien. Ik maak geen oogcontact maar Renate wel waarna de 'hongerige' (hongerig naar nieuws bedoel ik dan) journalist Renate een microfoon onder de neus douwt. Routinematig beantwoordt Renate de vragen over 1 mei en vertelt dat ze Boekarest een leuke stad vindt met aardige mensen. Maar als ze toevoegt dat de stad 'wel een beetje in verval is', is het interview snel klaar. Het was Romania TV en natuurlijk nemen we vanavond alle kanalen op. Maar of het uitgezonden wordt...?

We wandelen lekker verder en komen aan bij het plein van de revolutie.

Hier sprak op 21 december 1989 Ceausescu vanaf het balkon het volk toe. Uiteraard zoals het een goed dictator betreft als een echte volksman. Op een gegeven moment sloeg de sfeer om en begonnen de mensen te boe te roepen. En op dat moment (te zien op de videobeelden van toen die we even hadden opgesnord op internet) kijkt Ceausescu de menigte verbijsterd aan. Hij (en Elena natuurlijk) proberen het volk tot rust te manen maar dat lukt niet meer. De mensen dringen het gebouw van de communistische partij binnen en de Ceausescu's vluchten per heli. Ai, net even niet voldoende afgetankt (de Roemeense Luchtmacht was ook niet meer wat het nooit geweest was 😊) en ze komen dus niet ver. Ze worden gearresteerd, binnen luttele dagen volgt een kort showproces en daarna worden ze geëxecuteerd, live op Roemeense televisie op 1e kerstdag. Merry Christmas! Het plein is indrukwekkend met een bijzonder monument.

De karavaan (nou ja Renate en ik) trekt verder op weg naar de metro. Hier pakken we lijn 2 naar het Herastraupark. Een grote groene oase in Boekarest. Bijzonder aan dit park is dat er tientallen beelden of gedenkstenen staan van de groten der aarde. Zo staat bij de hoofdingang een mega groot beeld van Charles de Gaulle. Bijzonder om te zien hier in hartje Boekarest. We merken al snel dat we niet de enige zijn die deze prachtige dag hebben verkozen om te gaan wandelen in het park. Er zijn veel mensen maar het is toch niet echt druk. Ook hier heeft 'de tand des tijds' stukjes van de straatstenen afgebeten. Maar er is veel groen en een enorm meer.

Vanaf de rand van het meer heb je uitzicht op weer een typisch communistisch bouwwerk. Grappig is wel dat in dit gebouw nu de vrije pers van Roemenië is gehuisvest.

We hebben genoeg gezien en besluiten via een (zwaar door Sony gesponsorde) gedenksteen van Michael Jackson in het park te verlaten.

Deze popster blijkt overigens in de jaren negentig aan het begin van zijn concert in Boekarest met 70.000 toeschouwers te hebben gezegd "It is Great to be here in Budapest!" Oeps!

We wandelen naar de Boekarestiaanse Arc de Triomphe. Deze is uiteraard groter dan die in Parijs (of lijkt dat maar zo) en ook dit levert weer een mooi plaatje op.

Hierna maken we (okay, okay, ik was het zelf) een cruciale verkennersfout en slaan we een verkeerde weg in. Na 20 minuten lopen vragen we ons af waarom we nog niet bij de metro zijn... We pakken Google Maps erbij en constateren dat we verkeerd zitten. Verkenner Renate stippelt snel een 'kruip-door-sluip-door-route' uit en met wat extra stapjes komen we toch op het gewenste punt. We zoeven terug met de metro en besluiten te gaan lunchen bij een bijzonder restaurant. Hanu lui Manuc. Dit is een groot vierkant gebouw met een enorme binnenplaats. Vroeger deed dit dienst als pleisterplaats/herberg voor de door Boekarest trekkende karavanen en later koetsen. Het gebouw wordt nog steeds verder opgeknapt en naast het restaurant moet het ook een hotel worden.

Veel hout en zelfs de straattegels bij de ingang zijn van hout. Dit werd vroeger gedaan omdat de paarden en koetsen dan minder lawaai maakten. Ze zijn hier van afgestapt toen bleek dat vuur en hout

niet goed samengaan.

Daarna gaan we een heerlijk ijsje scoren tegenover ons hotel. Renate wil die bruine met chocolade stukjes... leg dat in goed Roemeens maar eens uit. Het ijsje is voortreffelijk en we besluiten weer even een klein momentje rust te pakken.

's Avonds maken we het onszelf gemakkelijk en dineren we in het restaurant (pizzeria) onder het hotel.

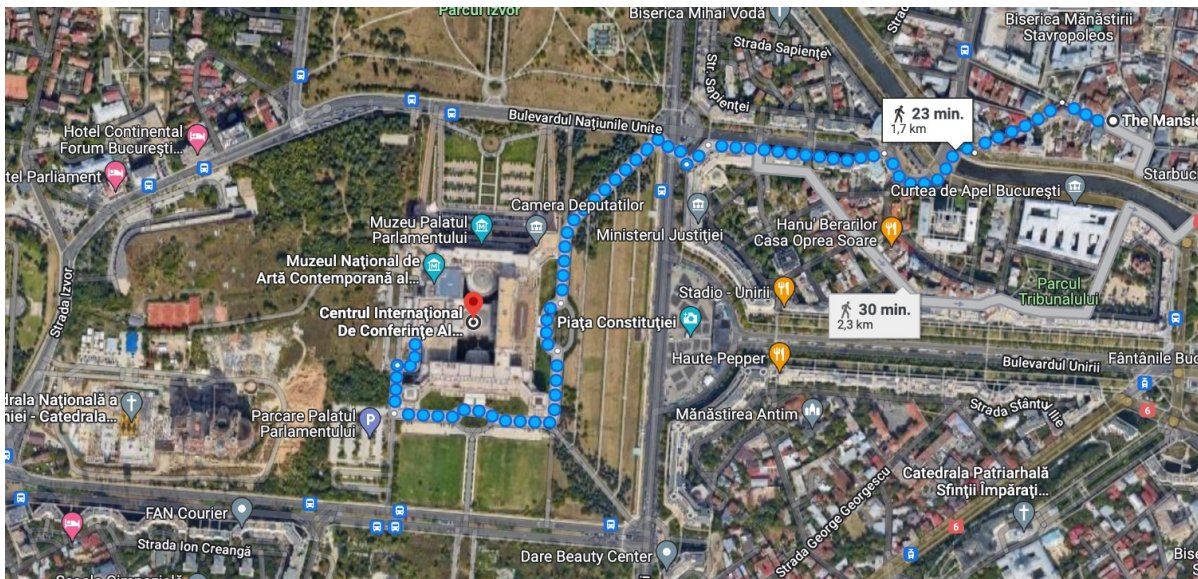
Daarna maken we nog even een korte wandeling en is het wel weer goed geweest voor Renate (en ik ben ook blij dat ik weer met de beentjes omhoog kan).

Gefopt door Google Maps

Het is al weer de laatste dag van ons verblijf in Boekarest. En we nemen ons voor om vandaag nu echt het parlamentsgebouw (hierna gebruik ik de afkorting PGB, niet te verwarren met Persoons Gebonden Budget 🤔) van binnen te gaan bekijken. Dit kan alleen door een begeleide toer dus we laten via de receptie (om een uur of 9) bellen met de ingang van het PGB. Nou nee, er zijn alleen nog maar plekken om 13u en 16u, maar dat gaan we niet redden in verband met onze terugreis. Dus jammer maar helaas. Maar ja, dan ken je deze globetrotters nog niet echt goed. Op de (van internet gepikte) foto hieronder zie je de boulevard met fonteinen met aan het einde het gigantische parlamentspaleis.

Dus na ons laatste galgenmaal (gewoon een lekker ontbijtje met een eitje erbij), leveren we de kamer op en besluiten te voet naar het PGB te gaan om alsnog een plekkie bij elkaar te slijmen (waarvoor ik uiteraard onze hoogblonde joker ga inzetten). Renate zoekt de route naar de ingang van het gebouw in Google Maps die al jaren onze beste navigatievriend (ondanks dat ik enorm van Diversiteit en Inclusiviteit ben zou 'vriendin' hier niet gepast zijn omdat het gaat om het vinden van de weg... 😊) is en ons trouw naar vele plekken heeft geloodst. Aangekomen bij het hek rond het gebouw (in de vorm van een rechthoek, in het midden op onderstaande foto) wijst de navigatie naar links, langs de lange zijde van het parlamentsgebouw en we beginnen te lopen. Hieronder de route die we volgens Google moeten lopen, toch nog even 1,7km (ons hotel 'The Mansion' ligt rechts op de kaart).

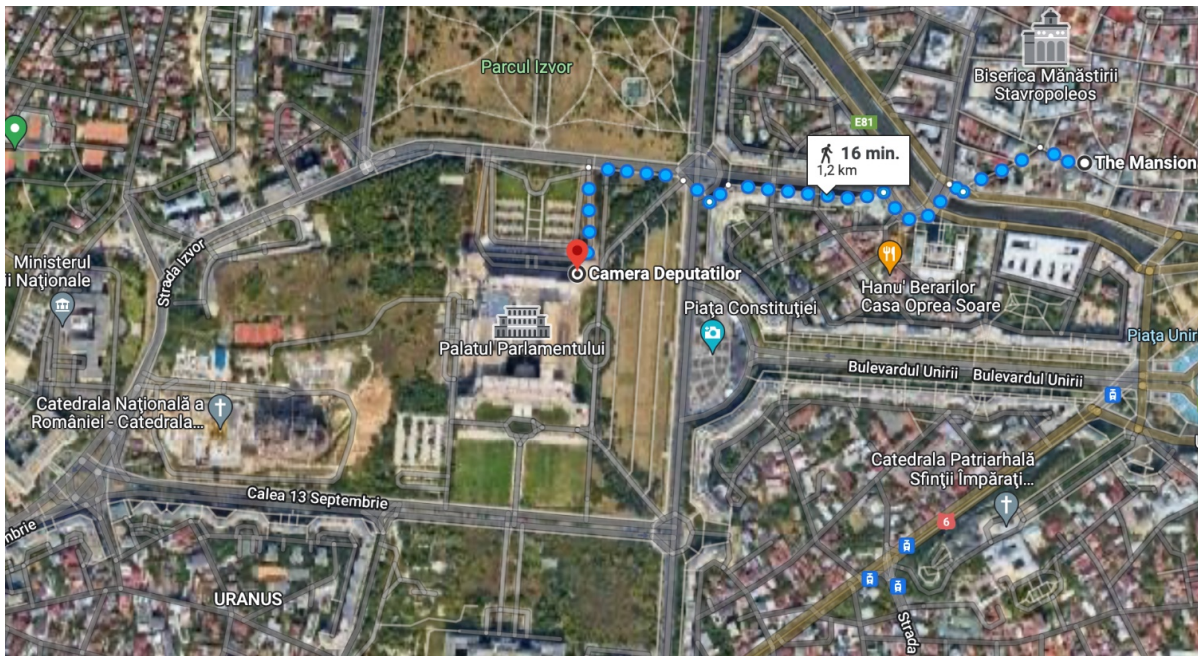
Nu moet je weten dat het gebouw enorm groot is met daarnaast ook nog een enorme grote lummel van een nieuw te bouwen kathedraal. Dus we om het gebouw heen lopen (langs het hek) is een behoorlijke afstand. We komen vele ingangen tegen, maar worden telkens tegengehouden door een bewaker. En tussen de bouwplaats van de kathedraal en het parlement is ook geen weg binnendoor. Dus we moet er echt volledig omheen (inmiddels zitten we op ruim 4km).

Een uur later zijn we eindelijk waar we wezen moeten.

En als Google ons niet zo had gefopt, was het maximaal 16 minuten geweest om bij de ingang te komen.

Ach, nou ja, onderweg hebben we nog wel even die grote - na 10 jaar nog steeds niet klaar - kathedraal van 100 miljoen euro Roemeens belastinggeld kunnen aanschouwen!

We pakken het sportief op (letterlijk en figuurlijk met zoveel stappen) en wandelen naar de kassa. Voor ons in de rij staan twee Nederlanders en die scoren een ticket voor de rondleiding van 1200u. Wij kijken blij want dat zou fantastisch passen voor ons. En we hoeven niet eens de charme van Renate in de strijd te gooien! Op onze vraag: 'Doe ons ook maar in die groep van 12 uur' weet de meneer achter de kassa ons duidelijk te maken dat hij net de laatste twee heeft verkocht maar dat we wel mee kunnen met de rondleiding van 13u. Ai, dat wordt te krap. We kijken de man vriendelijk aan, vragen of we niet gewoon alleenigjes naar binnen mogen maar hij is niet te vermurwen. We druipten dus weer af. We zitten neer op een bankje om onze voeten rust te geven en besluiten dan maar het 8 minuten filmpje van de rondleiding op YouTube te kijken. Het zit ons echt niet mee. Google Maps bedankt!

Nadat we zijn bijgekomen besluiten we terug te wandelen naar een tentje om te lunchen. Dit is Caru' cu Bere (oftewel 'de bierwagen'). Hier kun je heeele lekker biertjes drinken (laat dat nou net geen hobby van ons zijn!).

Dit is ooit begonnen als een bierbrouwerij en is nu een prachtige eetgelegenheid. We bestellen een voedzame salade en wat andere kleine snacks en genieten van een lekkere lunch. Na de lunch wandelen we terug naar het hotel, pikken de koffers op en gaan naar het ontmoetingspunt met de taxi. Opnieuw worden we opgepikt door Ciprian die al helemaal aan ons gewend is en onderweg praat Renate honderduit tegen hem en hij luistert, mompelt af en toe wat en knikt. Er wordt geklust aan de weg dus we zijn wel even onderweg maar we komen keurig op tijd op het vliegveld. Hier geen Schipholachtige taferelen en we zijn binnen een mum van tijd bij de juiste gate. We boarden en vertrekken ook hier een half uur te laat, maar landen toch een half uur eerder dan gepland (knap hoor ;o). De reis verloopt voorspoedig en ook de trein rijdt keurig op tijd. Om 2100u zijn we thuis. We ruimen de eerste spullen op, chillen nog even op de bank en gaan daarna lekker slapen. Het was weer een mooi tripje!

Tot de volgende keer!